

SPOROČILO ZA MEDIJE št. 144/25

Luxembourg, 19. november 2025

Sodba Splošnega sodišča v zadevi T-367/23 | Amazon EU/Komisija

Akt o digitalnih storitvah: tožba družbe Amazon zoper sklep Komisije, s katerim je bila platforma Amazon Store določena kot „zelo velika spletna platforma“, je bila zavrnjena

Akt o digitalnih storitvah¹ nalaga posebne obveznosti ponudnikom nekaterih storitev, ki jih Evropska komisija določi kot „zelo velike spletne platforme“ ali „zelo velike spletne iskalnike“, če presegajo prag 45 milijonov uporabnikov v Evropski uniji (tj. 10 % prebivalstva Unije). Družba Amazon EU Sàrl, ki upravlja platformo Amazon Store, je predlagala razglasitev ničnosti sklepa, s katerim je Komisija na podlagi Akta o digitalnih storitvah to platformo določila kot „zelo veliko spletno platformo“.

Družba Amazon je izpodbijala zakonitost določbe uredbe, ki določa spletne platforme, vključno s tržnicami, ki jih je treba opredeliti kot velike spletne platforme, ter ki jim nalaga posebne obveznosti preglednosti, sodelovanja in dostopa do podatkov. Po mnenju družbe Amazon te določba krši več temeljnih pravic, ki jih zagotavlja Listina Evropske unije o temeljnih pravicah, med drugim svobodo gospodarske pobude, lastninsko pravico, načelo enakosti pred zakonom, svobodo izražanja in obveščanja ter pravico do spoštovanja zasebnega življenja in varstva zaupnih informacij.

Splošno sodišče Evropske unije je z današnjo sodbo **tožbo zavrnilo**.

Kar zadeva **svobodo gospodarske pobude**, je Splošno sodišče navedlo, da obveznosti, ki jih nalaga Akt o digitalnih storitvah, sicer pomenijo poseg v to svobodo, saj lahko povzročijo znatne stroške, vplivajo na organizacijo dejavnosti in zahtevajo zapletene tehnične rešitve. Vendar je ta poseg, ki je določen z zakonom in ne vpliva na bistveno vsebino svobode gospodarske pobude, v smislu Listine o temeljnih pravicah upravičen. Zakonodajalec Unije, ki ima široko polje proste presoje, namreč ni storil očitne napake, ko je ocenil, da lahko zelo velike spletne platforme, vključno s tržnicami, ki presegajo prag 45 milijonov uporabnikov, pomenijo sistemska tveganja za družbo, zlasti z razširjanjem nezakonitih vsebin ali kršenjem temeljnih pravic, vključno z varstvom potrošnikov. Obveznosti, naložene tem platformam, kot so tiste v zvezi z možnostjo priporočila, ki ne temelji na oblikovanju profilov, javnim odložiščem oglasov ali dostopom raziskovalcev do nekaterih podatkov, so namenjene preprečevanju teh tveganj, čeprav za navedene platforme pomenijo znatne ekonomske obremenitve.

Kar zadeva **lastninsko pravico**, je Splošno sodišče navedlo, da obveznosti, ki jih nalaga Akt o digitalnih storitvah, pomenijo predvsem administrativne obremenitve, ki ponudnikom zelo velikih spletnih platform ne odvzemajo lastništva nad njihovimi platformami. Poleg tega bi bilo, tudi če bi bilo izkazano poseganje v to pravico, to upravičeno s cilji preprečevanja sistemskih tveganj, ki jim sledi zakonodajalec Unije.

Kar zadeva **načelo enakosti**, je Splošno sodišče navedlo, da je imel zakonodajalec Unije široko polje proste presoje za enotno obravnavo zelo velikih spletnih platform, vključno s tržnicami, saj tudi te lahko pomenijo sistemska tveganja za družbo. Poleg tega razlikovanje v Aktu o digitalnih storitvah med spletnimi platformami glede na število njihovih uporabnikov ni niti samovoljno niti očitno neprimerno za cilj preprečevanja teh tveganj, saj lahko spletne platforme z več kot 45 milijoni uporabnikov veliko število oseb izpostavijo nezakonitim vsebinam.

Kar zadeva **svobodo izražanja in obveščanja**, je Splošno sodišče navedlo, da lahko obveznost, ki je naložena zelo velikim spletnim platformam, in sicer da ponudijo možnost priporočila, ki ne temelji na oblikovanju profilov, omeji način, na katerega se lahko predstavljajo proizvodi, ki se tržijo na teh platformah, vendar je takšen poseg upravičen. Ta ukrep, ki ga določa zakon, ne vpliva na bistveno vsebino svobode izražanja in sledi legitimnemu cilju varstva potrošnikov. Tako je zakonodajalec Unije, ne da bi presegel svoje veliko polje proste presoje, lahko uravnotežil svobodo komercialnega izražanja navedenih platform z varstvom potrošnikov.

Kar zadeva **pravico do spoštovanja zasebnega življenja in varstva zaupnih informacij**, je Splošno sodišče navedlo, da obveznosti preglednosti oglaševanja in dostopa raziskovalcev do nekaterih podatkov sicer pomenita poseg v to pravico, vendar sta določeni z zakonom, sorazmerni in upravičeni s ciljem javnega interesa, ki je preprečevanje sistemskih tveganj, med drugim zato, da se prispeva k visoki ravni varstva potrošnikov. Poudarilo je, da je javnost odložišča strogo predpisana, dostop raziskovalcev pa je predmet strogih zagotovil glede varnosti in zaupnosti.

OBVESTILO: Namen ničnostne tožbe je razveljavitev ali razglasitev ničnosti aktov institucij Unije, ki so v nasprotju s pravom Unije. Države članice, evropske institucije in posamezniki lahko pod nekaterimi pogoji pri Sodišču ali Splošnem sodišču vložijo ničnostno tožbo. Če je ta utemeljena, se akt razveljavi ali razglasi za ničen. Zadevna institucija mora zapolniti morebitno pravno praznino, ki nastane z razveljavitvijo ali razglasitvijo ničnosti akta.

OBVESTILO: Zoper odločbo Splošnega sodišča je mogoče v dveh mesecih in desetih dneh od njene vročitve pri Sodišču vložiti pritožbo, omejeno na pravna vprašanja.

Neuradni dokument za medije, ki Splošnega sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo in povzetek sodbe, kadar je bil ta pripravljen](#), sta objavljena na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Posnetki z razglasitve sodbe so na voljo na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106.

Ostanite povezani!

¹ [Uredba \(EU\) 2022/2065](#) Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. oktobra 2022 o enotnem trgu digitalnih storitev in spremembi Direktive 2000/31/ES (Akt o digitalnih storitvah).